

foraarfsage en Tilbagegang i Hesteavl, som vil være værre end de Penge, der gives ud. I alt Fald nærer man Frygt herfor, i Sylland, thi vi have ikke der en saa stor Overflod, at vi kunne taale at affee mange virkelig gode Heste, og naar man har Indviver, som man nødig vil af med, vil det være meget beslageligt, at de blive opkjøbte til Stutteriet, hvor de komme til at virke i langt ringere Grad end der, hvor de nu findes. Det, der væsentligt har foranlediget mig til at stille mig paa det Standpunkt, hvorpaa jeg staaer, er, at jeg seer, at de private Kræfter, som Forholdene nu ere, kunne virke meget heldbringende, og jeg maa derfor indtrængende raade det ærebe Thing til at vedtage det Endringsforslag, vi have stillet om kun at lade Stamstutteriet blive staaende i 2 Aar, støttet paa de Grunde, som den ærebe Ordfører har anført som dem, der have foranlediget os til at bestemme dette Tidspunkt. Med disse Ord skal jeg anbefale Endringsforslaget til Vedtagelse.

Indenrigsministeren: Min Anstuelse om Stamstutteriets Nytte, for ikke at sige dets Nødvendighed, er vistnok det høie Thing saa godt bekjendt, at jeg ikke behøver at gaae nærmere ind derpaa, og jeg skal derfor blot tillade mig at gjøre et Par Bemærkninger til, hvad det ærebe Udvalg har udtalt gennem sin Ordfører, hvilket det ogsaa har meddeelt os gennem sin trykte Betænkning. At Hestebestanden paa Stamstutteriet ikke er saa god, som man kunde ønske, er Ingen villigere end jeg til at erkjende; men det er netop for at faae den bedre, at jeg ønsker de nødvendige Betingelser herfor bragt tilstede. Naar det ærebe Udvalg har udtalt, at Stamstutteriet, selv om det var godt, ikke vilde kunne faae nogen Betydning for Landets Hesteavl, troer jeg rigtignok ikke, dette er fuldkommen rigtig, og naar man seer hen til, hvorledes endog blot enkelte udmærkede Indviver kunne indvirke paa Hesteavl i Landet, synes det mig noget besynderligt at nægte Muligheden af, at et Stamstutteri vilde kunne have en lignende Indflydelse. Det er noksom bekjendt, at Englands Fuldblodshesteeavl — jeg nævner ikke denne for at opmuntre det høie Thing til under vore Forhold at ef-

terligne den — væsentlig stylder sin Udvikling til ganske enkelte udmærkede Indviver, som bleve indførte andetsteds fra, saaledes at enhver udmærket Fuldblodshest i dette Diebliff saa at sige kan regne sit Stamtræ fra disse enkelte fortrinlige Dyr. Ganske vist kan der ikke for den Bevilling, jeg ønsker, paa Frederiksborg holdes noget Stutteri af stort Omfang; men selv om det ikke bliver større end normeret i Loven af 1862, altsaa 26 Hopper, er det dog ikke nogen særdeles sangvinist Forventning, at der hvert Aar deraf maa kunne udgaae 4 Dyr, stikede til som Stoddingste at forbedre Landets Hesteavl. Endog blot et saadant ringe Tal vil imidlertid forsyne Kongeriget med et større Antal Stoddingste, end der i sin Tid har været i Landstutteriet for hele det daværende Monarchi og en god Hingst vedbliver jo i en lang Række af Aar at udøve sin Indflydelse. Jeg troer altsaa ikke, at Udvalget har Ret i, at Frederiksborg Stutteri, selv om det var udmærket, ingen Indflydelse vilde faae, men derimod er jeg enig med det ærebe Udvalg i, at Stamstutteriet ikke nu er udmærket, og at det i de sidste Aar ingen Indflydelse har haft paa Landets Hesteavl. Jeg har tidligere udtalt, at der efter min Overbeviisning udsfordres 3 Betingelser for at bringe Frederiksborgs Stamstutteri op til, hvad det bør være; og det er: Frie Hænder for Bestyrelsen, Penge og Tid. Det maa nu glæde mig særdeles, at Udvalget i dets Heelhed er gaaet ind paa at bevilge de 2 første af disse Betingelser, men derimod forekommer det mig rigtignok, at det har været særdeles knapt i Bevillingen af den 3die. Jeg har begjært 10 Aar som den Tid, efter hvilken jeg antog, at Stamstutteriet vilde kunne præsenteres som fuldkommen udviklet, det vil sige udviklet til den fuldkommenhed, som det efter min Overbeviisning vil kunne naae, men Udvalgets ærebe Mindretal har foreslaaet denne Tid nedsat til 5 Aar, og det ærebe Fleertal vil endog have den nedsat til 2 Aar. Det er mig nu imidlertid ikke klart, hvorledes man i 2 Aar skulde kunne aflægge Beviis for Stutteriets Perfectibilitet, thi man vilde i den Tid i det Høieste kunne præstere et nyt Afkom paa Stutteriet i eetårs Alderen; men som bekjendt er det ganske overordentlig vanskeligt at dømme